

Den díkuvzdání nebo národního smutku?

Bylo to v roce 1637, když guvernér Massachusetts Bay William Bradford vyhlásil, aby se „Den díkuvzdání držel ve všech kostelích pro naše vítězství nad Pequoty“. Jediní domorodci, kteří se ho účastnili, byli ovšem zajatci traumatizovaní bezprecedentním krveprolitím, jež této oslavě předcházelo.

Událost vešla do povědomí jako Masakr na řece Mystic a došlo k ní 26. května 1637. Stala se završením zhruba čtyřletého násilného konfliktu mezi indiány z původně zhruba osmitisícového kmene Pequot, jehož domovinou byla původně většina dnešního Connecticutu, a koalicí čtyř kolonií a jejich domorodými spojenci.

Několik stovek mužů se pod vedením kapitánů Johna Underhilla a Johna Masona v doprovodu spřátelených indiánských válečníků z kmenů Narragansett a Mohegan nepozorovaně přiblížilo k palisádou opevněné pequotské vesnici. Kmenoví válečníci byli navíc pryč a ve vesnici zbyly jen ženy, děti a starci. To ale kolonizátory od útoku nijak neodradilo.

Vraždili ženy, děti i starce

Hrůzu, kterou domorodí obyvatelé prožili, si jde představit jen stěží. Kolonizátoři vesnici vypálili a zmasakrovali v ní zhruba 400 až 700 obyvatel. Někteří uhořeli v chatrčích, jiné postřelili a nechali vykrvácet. Kdo neuhořel nebo nepadl mečem či kulkou ve vesnici, snažil se dostat z ohnivého pekla ven.

Armáda kolonizátorů ale obléhala jediné dva východy z vesnice. „Kdo se prodral ven, toho naši muži probodli, ať už muže, ženy nebo děti, a ti, co unikli, padli do rukou našich indiánů,“ popsal scénu později John Underhill. Narragansetti a Mohegani všechny prchající Pequoty, na něž narazili, ubili sekerami.

I tak se ale několika povedlo uniknout. Kolonizátoři se spřátelenými kmeny je ale vystopovali a zmasakrovali nebo prodali do otroctví. Podobným způsobem kolonizátoři pokračovali další den k další vesnici, a třetí den k další. A stejný osud potkal i válečníky; jakmile někdo příslušel k Pequotům, byl bez milosti zničen.

Komu se povedlo před kolonizátory utéct, přidal se k jiným domorodcům v okolí a příslušnost ke kmeni Pequot nechal daleko za sebou... Jedině díky tomu se jim podařilo dodnes přežít, ačkoli pro ně jako pro etnikum kolonizátoři naplánovali genocidu. Dnes jich je jich okolo 1 500.

[ZDROJ](#)

Bostonský masakr - kdo za to může?

Počátky

Začátkem března rozepře mezi kolonisty a vojáky vyvrcholily. Červenokabátníkům[p 1] jejich příjmy z Anglie nestačily, času měli dost nazbyt, a tak vyhledávali práci u kolonistů. 2. března 1770 se jeden z červenokabátníků rozhodl hledat práci u amerického obchodníka, který by byl ochoten mu ji i poskytnout, ale byla to práce pod úroveň anglického vojáka. Měl možnost za minimální plat čistit záchodky v přístavu. Tato nabídka ho rozzuřila a chvíli na to se vrátil i s posilami asi tuctu mužů, což vedlo k potyčce.

Vyvrcholení konfliktu

Situace vyvrcholila 5. března 1770 před bostonskou celnicí na King Street. Tam proběhla hádka mezi anglickým úředníkem a americkým holičem. Holič za své služby od anglického úředníka nedostal zaplacení a požadoval svůj výdělek. Hádka upoutala pozornost skupiny protestujících kolonistů. Seběhl se tam dav lidí, na jedné straně kolonisté, na straně druhé britští vojáci. Kolonisté začali červenokabátníkům nadávat, házet po nich sněhové koule, smetí a skořápky od ústřic. Rozezněl se požární zvon, a to přivolalo před celnici mnohem více dalších lidí. Zmatení vojáci zahájili do davu palbu. Pět lidí bylo zastřeleno a dalších jedenáct zraněno. Zpráva o masakru v Bostonu se rychle šířila do ostatních kolonií. Vylíčení událostí bylo ale často zkreslené a upravené v neprospěch Britů.

[ZDROJ](#)

Jak to bylo s čajem v Bostonu?

Předcházející události

Kolkový zákon z roku 1765 (Stamp Act of 1765, povinnost lepit v Americe kolky na mnoho druhů zboží) a **Townshendovy zákony z roku 1767** (Townshend Acts, uvalení cel na dovoz mnohého běžně dováženého zboží do Ameriky) rozhněval americké kolonisty, protože výše nových daní neodpovídala míře jejich zastoupení v Parlamentu Spojeného království.

John Hancock organizoval bojkot čaje, který z Číny dovážela britská Východoindická společnost (British East India Company), jejíž prodeje v koloniích rychle klesly z 145 000 kg na pouhých 240 kg. V roce 1773 se již společnost topila v dluzích, měla obrovské zásoby čaje a přitom žádné vyhlídky na obnovení prodeje, protože pašeráci jako Hancock dováželi čaj bez placení cel. Britská vláda proto přijala **Čajový zákon** (Tea Act), který dovoloval společnosti prodávat čaj v koloniích nezdaněný za ceny nižší, než za jaké jej nabízeli pašeráci (jako John Hancock)

Protesty probíhaly jak ve Filadelfii, tak v New Yorku, ale do historie se zapsal Boston. Bostoňané pokládali nový zákon za pokus o opětovné potlačení práv Američanů. Samuel Adams a další požadovali, aby se jednatelé Východoindické společnosti a příjemci jí dováženého čaje vzdali svých postavení. Na sklady a domovy těch obchodníků, kteří se zdráhali, zaútočili.

Jako první z mnoha lodí přivážejících čaj Východoindické společnosti připlula na konci listopadu 1773 HMS Dartmouth. Samuel Adams pobízel rostoucí dav požadavky na sérii protestních shromáždění. Na každý mítink přicházelo více a více lidí, a to jak z města, tak z okolí. Davy provolávaly odpor nejen k Britskému parlamentu, Východoindické společnosti, lodi HMS Dartmouth, ale také ke guvernérovi Thomasu Hutchinsonovi, který stále prosazoval vyložení čaje. V noci 16. prosince přišlo na protestní shromáždění ve Starém jižním kostele (Old South Church) zatím nejvíce lidí, zhruba 8000.

[ZDROJ](#)